

гржды-тѣ отървахъ младенецъ-тѣ ѳ, и една робыня *Фелицита*. Баща-та на Перпетуа бѣше язычникъ и ся трудяше всякояче да ѳ обезсърчява. Най-сѣтнѣ той отиде въ затворъ-тѣ ѳ и рече: «Дъщеря моя, имаи милосърдіе съ мои-тѣ бѣлы космы: Имаи милосърдіе съ бащъ си, ако съмъ достоенъ отъ това име! Имаи милосърдіе на дѣте-то си кое-то не може да живѣе безъ тебѣ! Умѣгчи ся, защо-то ако ты погинешъ, ные трѣбува да ся срамуваме прѣдъ всичкы-тѣ человѣци.» Той цалуваше рѣцѣ-тѣ ѳ, хвърли ся прѣдъ крака-та ѳ, не ѳ наричаше вече дъщеря нѣ господарка-та си, повелителка на сѣдбъ-тѣ му. Какво дързновеніе ся изискуваше за да противостои на такыва молбы, въ име-то на тогова, кого-то трѣбва да обычяме повече отъ ба-

щъ и майкѣ. Перпетуа и Фелицита бѣхъ хвърлени прѣдъ единъ дивъ кравъ и най-сѣтнѣ пріе-хъ смъртенъ ударъ отъ единъ борачъ (202 год.).